

Abans de l'aurora de la República

Creus, llaços, pintades grogues. Uns els col·loquen a les platges, a les baranes, a les carreteres. D'altres les treuen, els tallen o les esborren. Els primers senten que és un atac a la seva llibertat d'expressió i que tenen el seu dret a protestar pels polítics empresonats. Els segons es consideren ofesos perquè es vulnera el seu dret a sortir al carrer sense necessitat de viure en groc. No pas tots, però uns formen part de Comitès de Defensa de la República, els altres de Grups de Defensa i Resistència.

Deixem-ho per ara. Acompanyin-me sisplau en la lectura de l'extracte que els he preparat de l'autobiografia d'un xicot. No en vulguin saber res més, de moment. Escoltin-ne només, però amb molta atenció, la música. El jove rememora les impressions de quan surt de l'adolescència i busca feina de cambrer en un bar d'un barri proper a casa. Al primer li demanen el nom i a quina escola va. Després d'escoltar-lo, no n'hi donen. Li passa el mateix als següents. "No siguis babau, allà no te'n donarà ningú, de feina", li repliquen els pares quan els explica el fracàs.

El jove no acaba de veure l'origen de la negativa. Es reconeix ingenu davant el problema: "En part perquè no el veia en la meua vida quotidiana, i en part perquè quan sorgia no sempre me n'adonava". Ell es limita a estudiar, surt amb els amics i somia. "Quan ens reuníem a la cantonada de casa a exagerar els nostres èxits amb les noies, la política era de les últimes coses que se'ns hauria acudit de comentar", afegeix.

Un dia veu una bandera a la finestra del local d'un partit polític. A l'escola de seguida se'n parla amb

els companys perquè "exposar-la era il·legal!". Aquell vespre el líder d'un altre partit polític amenaça de treure-la si no la retiren. Dos dies després una cinquantena d'homes ho executen. L'endemà les protestes deriven en revoltes.

Els primers tornen a col·locar la bandera i els segons, de nou, la retiren.

"Jo no vaig prendre-hi part -diu el noi-, però palpava la tensió d'aquell ambient tan carregat. Per què carai havia de ser tan il·legal alçar una bandera?" "L'impacte que aquests fets van provocar en mi va fer que m'interessés més per la política, i així em vaig trobar ajudant a preparar manifestos polítics en sortir del col·legi".

En paral·lel, el jove aconseguia feina en un bar. Els habituals són majoritàriament contraris als ideals polítics de la seva família. Aviat arriben notícies de pallisses a persones del seu entorn. "Entre la clientela no vaig

JOAN ESCULIES

ESCRIPTOR I HISTORIADOR

L'espai públic no és el lloc on s'han de dirimir les raons

veure cap senyal de suport als damnificats per aquelles actuacions. La pacífica convivència s'esquinçava". Ell acaba despatxat sense explicació.

Setmanes després, veu per televisió com un acte polític dels qui se sent cada vegada més propers és atacat. Les imatges, diu, "delataven la naturalesa feixista de la política uni-

onista i evidenciaven davant l'opinió pública internacional de quina manera negaven els drets democràtics més elementals a una part de la població".

A mesura que s'hi involucra, l'experiència l'electritza. "Era emocionant, com tocar la cua d'un lleó, però mentrestant l'ambient de confrontació anava prenent forma", confessa. "Vivia -segueix- en la ingenuïtat i gairebé la innocència de pensar que les demandes que plantejàvem eren tan raonables que l'únic que havíem de fer era una mica de merder i les classes poderoses cedirien".

Els sona la música? És Gerry Adams, que ens explica com s'involucra en política a finals de la dècada dels seixanta, quan s'inicia un període de violència que sacsejarà Irlanda del Nord, però no només, durant quaranta anys. Adams, màxima figura del Sinn Féin des de l'inici dels anys vuitanta i fins avui, malgrat la seva pròpia experiència, el 1996, dos anys abans de contribuir al procés de pau, encara era incapaç de fer autocrítica.

El líder republicà irlandès inicia l'autobiografia amb la breu cita d'on extreu el títol: "La nit és més fosca abans de l'aurora. Fruit de moltes dissensions, Irlanda renaixerà". La frase pressuposa que a pesar del dolor hi haurà un final positiu. No és gens clar, però, que això sigui vàlid per a Irlanda del Nord encara, ni que mai ho hagi de ser. Costa arreglar les coses que s'espatllen.

A Catalunya no partim de la situació prèvia de la Irlanda dels eufemístics Troubles, però caure per un pendent de la manera més absurda és ben simple. No cal tampoc arribar a la violència extrema per convertir un territori en irrespirable. Reprenc el fil.

Encara que uns inundin els carrers de groc, encara que els altres l'eliminin, els polítics independentistes continuaran a la presó. El problema polític continuarà. L'espai públic no és ideològicament neutral, però no és el lloc on s'han de dirimir les raons.

Tant per convèncer que la República Catalana és la millor solució per a la nostra societat com per palejar que no l'és, cal transitar per altres camins. A Adams una bandera -qui la volia treure era el reverent protestant Ian Paisley- el va abocar a la foscor de la nit i ja no en va saber sortir. Compte.

PERE TORDERA

CARTES I MISSATGES

Carta oberta als partits catalanistes

Sembla que la situació encara no està prou embolicada. Ara resulta que us heu de barallar perquè, una vegada més, sou incapaçs d'actuar de manera unitària i deixar de banda els interessos partidistes. No us sembla que ja n'hi ha prou?

Particularment, estic cansat de les vostres disputes de pati de col·legi. Considero que, després de les experiències dels últims anys, ja hauríeu d'haver madurat, perquè madurar és imprescindible per estar a l'altura de les circumstàncies quan el moment ho requereix.

Sempre he tingut els meus dubtes sobre la classe política en general pel que fa als interessos de la ciutadania i, francament, esperava que a casa nostra la cosa fos diferent, però els últims esdeveniments em confirmen que l'únic interès real és el que us afecta com a partit.

Mentre com a partits catalanistes no us plantegeu seriosament i, de manera definitiva, quin és l'objectiu prioritari, no es va enlloc, i no només no es va enlloc, sinó que, a més, es fa el ridícul. Vosaltres, no pas la ciutadania.

És inconcebible i gens intel·ligent tornar a caure en el mateix de sempre. Amb

aquesta manera de procedir, que ja sembla genètica, l'únic que s'aconsegueix és donar arguments als sectors que no només estan en contra de l'autodeterminació, sinó que comparteixen la idea de vulnerar els drets i les llibertats fonamentals. Més enllà de declaracions de cara a la galeria, ¿us ho heu plantejat honestament?

JAUME FARRÉS

OLESA DE MONTSERRAT

Vagues a l'aeroport

Moltes persones ja han planificat o comencen a fer les seves vacances, i en molts casos els seus plans passen per un aeroport, concretament pel de Barcelona. Malauradament comencem a conèixer el pròxim possible caos aeri si es compleixen les vagues anunciades per algunes companyies i treballadors en aquest aeroport.

Aconseguir la millora de les condicions de tots els treballadors és un desig que tots volem sempre, amb un sou adequat a la societat en què vivim. Ningú no coneix millor aquestes condicions que els que hi treballen cada dia. Però reivindicar-ho a través d'una vaga que perjudica la mobilitat de tantes persones en els dies de més mobilitat aèria ens fa arribar a la conclusió que és l'única manera que

tenen de donar a conèixer els objectius pels quals lluiten i que volen fer públic, ja que tot el que no és mediàtic és com si no existís.

No crec que cap treballador se senti bé sabent que fa una vaga que perjudica les altres persones; no obstant, si el problema a resoldre ja ve d'antic, ¿on és la feina de preveure'n les solucions de part dels responsables?

EULÀLIA I. RODRÍGUEZ PITARQUE

TORROELLA DE MONTGRÍ

Estimats fills

Malgrat el que esteu veient, mai considereu que és normal que es pugui disparar a 27 persones desarmades que demanen auxili davant les costes de Melilla, encara que qui dispari sigui la policia i encara que qui els ordeni disparar sigui un ministre de l'Interior. No considereu que és normal denegar l'auxili a uns naufragats al mig del mar ni que ho és detenir qui s'atreveix a auxiliar-los, encara que qui ho faci sigui la policia i qui ho ordeni sigui un ministre de l'Interior. No considereu que és normal provocar deliberadament el naufragi d'una embarcació on viatgen nens més petits que vosaltres, encara que qui ho faci sigui la policia i qui ho ordeni sigui

un ministre de l'Interior. No penseu que és normal riure's dels que moren cada dia en naufragis i dels que intenten ajudar-los, encara que qui ho faci sigui un ministre de l'Interior. No penseu que és normal que davant de tanta mort repetida a menys de 200 quilòmetres d'on nosaltres ens banyarem segurs aquest estiu els que poden evitar-ho mirin cap a una altra banda i decideixin no acostar-se on saben que hi ha nens com vosaltres que s'ofeguen cada dia, encara que qui no vulgui mirar sigui la policia i qui ho ordeni sigui un ministre de l'Interior.

Estimats fills, penseu que quan veieu morir ofegats nens més petits que vosaltres agafats als seus pares només per no haver de morir en terra ferma és normal sentir vergonya i també ho és fins i tot plorar.

PABLO FEU

SANT CUGAT DEL VALLÈS

Les cartes enviades pels lectors han de tenir un màxim de 1.000 caràcters. El diari es reserva el dret de resumir-les. Els seus autors hi han de fer constar nom i cognoms, adreça postal i electrònica, número de carnet d'identitat i un telèfon de contacte. Les cartes no es respondran.